GUPTA CIRCULATING LIBRARY
33/3, SAMPIGE ROAD, MALLESWARAM
BANGALORE-3.

మలుపు

రోడ్డుమీంది జనం పలచబడుతున్నారు.

పడమటి దిక్కుగా జర్రున జారిపోతూ ఎదురైన పెద్ద మేడకి ఢీకొని తారురోడ్డు ఉత్తర దక్షిణాలుగా రెండు పాయలైన చోట పోలీసు జవాను తీరిగ్గా నిలబడి మనసులో హెడ్ కానిస్టేబుల్ అయినట్టుగా వూహించుకొంటున్నాడు.

రోడ్డుకి ఎదురుగా ఉన్న మేడ క్రిందిభాగము దక్షిణపు వైపు అద్దెకి తీసుకొని ఉంటున్నలాయరు విశ్వనాథం వసారాలోకి వచ్చి తాపీగా సిగరెట్టు కాల్చిపారేస్తూ వచ్చేపోయే జనాన్ని పరిశీలిస్తున్నాడు.

సమీపంలోని మునిసిపల్ రేడియో లౌడ్ స్పీకర్ ద్వారా ఒకటే రొదచేస్తోంది.

పనిలేని పోలీసు జవాను అవకతవగ్గా నిలబడుతూ విసుగుపుట్టి దగ్గర్లో ఉన్న కాఫీహోటల్లోకి జొరబడ్డాడు.

ఆఖరి సిగరెట్టు తీసి, ప్యాకెట్ రోడ్డుమీదికి విసిరేసి, సవిలాసంగా వెలిగించి గుప్పున పొగవదుల్తూ కిల్లీకొట్టువైపు నడిచాడు విశ్వనాథం.

టౌన్ పోలీసుస్టేషన్‌లో ఏడు గంటలు కొట్టారు.

పోలీసుజవాను త్వరత్వరగా కాఫీ సేవిస్తున్నాడు.

విశ్వనాథం కొత్త సిగరెట్ ప్యాకెట్ కొని తిరిగి వస్తూ ట్రాఫిక్ కాన్‌స్టేబిల్ ఉండవలసిన స్థానంలో నిలబడి ఒకసారి చూపుమేరవరకూ మూడుదిక్కులూ కలయచూశాడు.

మలుపు దగ్గర విద్యుద్దీపం కాంతి కిరణాలు చీకటిపడిన కొద్ది వన్నెకెక్కుతున్నాయి.

ఏమీ తోచక, కదలిపోయే మనుష్యుల్ని, సాగిపోయే వాహనాల్ని చూస్తూ, అర్థంకాని ధ్వనులేవో మేళవించే శ్రుతికి లయ కల్పించుకుంటూ, అన్నింటిలో ఒక క్రమ గతిని వ్యూహించుకుంటున్నాడు విశ్వనాథం. అది అతని అలవాటు. ఒక సరదా. చరాచర ప్రకృతి సమస్తమూ క్రమబద్ధమని అతని నమ్మకం. మనుష్యులు తమకి తెలియకుండానే ఒక అజ్ఞాతశక్తివల్ల ఒక క్రమపద్ధతి ననుసరించి ప్రవర్తిస్తుంటారనీ, సంగీతం మనిషికి పారలౌకికానందం ఇవ్వటానికి అదే కారణమనీ అతని సిద్ధాంతం.

ఏమీ తోచకపోతే నడుస్తున్న మనిషి అంగలు లెక్కపెడుతుంటాడు. ఆకాశంలో మబ్బులు క్రమప్రయాణం

చూస్తూ ఆనందిస్తాడు. గులకరాళ్ళు నేలమీద పారబోసి వాటి వరసక్రమాన్ని పరిశీలిస్తాడు.

తూర్పువైపురోడ్డు ఒక్కసారిగా కాంతివంతమైంది. విశ్వనాథం తలెత్తి చూశాడు. అతని కళ్లు జిగేలుమన్నాయి. హెడ్‌లైట్లు పరచిన వెలుగుబాటలో వేగంగా ఒక కారు దూసుకు వస్తోంది. "టూ సీటర్" అనుకున్నాడు అతను. దక్షిణంనుంచి వేగంగా ఒక సైకిలు వస్తోంది.

కారు మలుపు తిరుగుతుందా?

సైకిల్ సరాసరి వెడుతుందా? లేక మలుపు తిరుగుతుందా?

కారు దక్షిణపువైపు తిరిగితే—

సైకిలూ అదేసమయంలో అటు తిరిగితే—

పొరపాటున ఇద్దరూ పొరపాటు చేస్తే!

విశ్వనాథం గుండె గతుక్కుమంది. మలుపు తొంభయి డిగ్రీలకోణంలో ఉంది. ఆ పెద్ద మేడ ఇటునుంచి వచ్చే వాళ్ళకీ అటునుంచి వచ్చేవాళ్ళకీ చూపు అందనివ్వదు. అక్కడ చాలా ప్రమాదాలు జరిగాయి. అందుకే, అంతరద్దీ లేకపోయినా అక్కడ పోలీసు జవాన్ని డ్యూటీలో వేశారు.

విశ్వనాథం వద్దనుకుంటూనే ఆలోచించ సాగాడు. ప్రమాదం జరుగుతుందేమోననే వూహ తన కెందుకు రావాలి. కాని ఇదివరకు ప్రమాదాలు జరిగాయి. ఎందుకు జరిగాయి? ఎవరికి వారే బాధ్యులు. ట్రాఫిక్ రూల్సు తెలిసో,

తెలియకో, పరధ్యానంగానో, బుద్ధిపూర్వకంగానో, నిర్లక్ష్యం వల్లనో ఎవరో ఏదో తప్పు చేస్తూనే ఉంటారు.

విశ్వనాథం పొడిగా నవ్వుకున్నాడు. ఒక పెద్ద సమస్యని పరిష్కరించటం తేలికేమోగాని, ఒక మలుపుని జాగ్రత్తగా దాటటం—ఉహు...... ఈ మనుషులకి చేత గాదు.

కారు సమీపిస్తోంది.

సైకిలు కూడా చేరువ ఔతోంది.

అన్నట్టు, పోలీసుజవానేడీ ? విశ్వనాథం చుట్టూ చూశాడు. కల్లీకొట్టుదగ్గర నిలబడి బీడీ వెలిగిస్తున్నాడు.

విశ్వనాథం ఒక అడుగు ముందుకి వేశాడు. మరో అడుగు వేయబోయి అలాగే ఆగిపోయాడు.

మునిసిపల్ లౌడ్‌స్పీకర్ దిక్కులు పిక్కటిల్లేటట్టు ప్రకటించింది.

"ఈ నెల పదమూడవ తేదీన సోవియట్ శాస్త్రజ్ఞులు ప్రయోగించిన రెండవ లూనిక్ గత అర్ధరాత్రి చంద్ర మండలం చేరింది..."

చంద్రమండలం !

లూనిక్.

విశ్వనాథం ఒక్కక్షణం అప్రతిభుడయ్యాడు.

ఒక్కసారిగా నిశ్శబ్దం ఆవహించినట్లయింది.

అత్యద్భుత వైజ్ఞానిక విజయం !

విశ్వనాథం తలెత్తి ఆకాశంలోకి చూశాడు. చుక్కలు కనిపించాయి. చంద్రుడు లేడు. మనిషి తనని జయించాడని సిగ్గుపడి ఎక్కడో దాక్కున్నాడేమో! శ్రీరాముడు అద్దంలో చంద్రుణ్ణి చూశాడు. మనం చంద్రుడి దగ్గరికే వెడుతున్నాం. విశ్వనాథం హృదయం ఉన్నట్టుండి కలుక్కుమంది — ముల్లు విరిగినట్టు రాకెట్ చంద్రబింబానికి తగిలి చంద్రుడికి నొప్పి పుట్టిందేమోననే హాస్యాస్పదమైన ఊహ కలిగి నవ్వుకున్నాడు విశ్వనాథం. కాని ఏదో అసంతృప్తిగా ఉంది అతనికి. హిమాలయశిఖరాన్ని మనిషి జయించాడని విన్నప్పుడు ఆశ్చర్యమూ, ఉత్సాహమూ, సంతోషమూ కలిగాయి. కాని మనసులో ఏదో వెలితి అనుభూతి పొందాడు.

పవిత్రమైన ఎవరెస్టుశిఖరంమీద మనిషి నుంచున్నాడు! మనిషి ఎవరెస్టు శిఖరమంత ఎత్తుగా పెరిగిపోయినాడు! విజ్ఞానఖని. సాహసికుడు. అయినా ఏదో అసంతృప్తి కలిగింది తనకి.

విశ్వనాథంకి వెంటనే మరో భయం పట్టుకుంది. ఇక నించీ చంద్రమండలం సైనికస్థావరం కాదుకదా!

మనసులోని అలజడిని కప్పిపుచ్చుకుంటూ విశ్వనాథం కాళిదాసుని తలుచుకున్నాడు.

"శరచ్చంద్ర చంద్రికా ధవళం..." అన్నాడు మహాకవి. శరచ్చంద్రుడు! దగ్గరికి వెడితే...! దూరపుచంద్రుడు చల్లన! అంతే.

అక్కడ మనుషులు నుంచోటానికి వీలుంటుందా? ఉంటే అప్పుడుకూడా కవులు వర్ణిస్తారా ఇలాగే?

విశ్వనాథం మనసు ఆలోచనలతో నిండిపోటంతో అతని నేత్రాలు గాజుకళ్ళయి పోయాయి. ప్రమాదపు మలుపు దగ్గర ప్రమాదం జరుగనే జరిగిపోయింది. కారు, సైకిలు ఢీకొన్న శబ్దానికి అతను మామూలు ప్రపంచంలో పడి జరిగిన సంఘటన అర్థంచేసుకునేసరికి కొన్ని క్షణాలు గడిచిపోయాయి. చప్పున అక్కడకు వెళ్ళాడు. ఏ దుర్ముహూర్తంలోనో తను శంకించిన కీడు అక్షరాలా నిజమయింది. సైకిలు తునాతునకలై పోయింది. మనిషి కారు వెనక్కు విసరివేయబడ్డాడు. త్వరత్వరగా వెళ్ళి లేవదీశాడు. పడినపాటు అదురుకి రక్తం చిమ్మింది. చుట్టూ చూశాడు. కారులోంచి ఒక యువతి ఒక యువకుడు దిగి, ఆదురాగా తనవైపు, దెబ్బతిన్న వ్యక్తివైపు చూస్తున్నారు.

ప్రమాదం జరిగిందని తెలియటంతోనే జనం గుమికూడసాగారు. ట్రాఫిక్ పోలీసు కానిస్టేబిలు జనాన్ని తోసుకుంటూ వచ్చి జరిగిందిచూచి ఉగ్రుడైపోయాడు. కారు లైసెన్సుచూశాడు. నెంబరు నోటుచేసుకున్నాడు. మీదిమీదికి వచ్చే జనాన్ని అదిలించేసరికి అతని తలప్రాణం తోకకు వస్తోంది. జనం ఎవరికితోచినట్లు వాళ్లు మాట్లాడుతున్నారు.

"బగమంతుడు రచ్చించాడుకానీ, పిలగాణ్ని అన్యాయంగా పొట్టన పెట్టుకునేవారే గందా!"

"మారాజులు! కారున్నమారాజులు!"

"అసలేం జరిగింది?"

"కనిపించటంలే? యాక్సిడెంటు."

"అరెరె ... ఎవరా అబ్బాయి ?"

"పాపం ! కొత్తసైకిలల్లేవుంది. ఫ్చ ... తుక్కు-తుక్కై-యి పోయింది."

"ర్యాలీ"

"ర్యాలీనా ? ఫారినా ? ఇండియనా ?"

"ఇండియనే. ఆ మనిషి చూస్తే తెలీటంలే ?"

"త్రీ హండ్రెడ్ !"

"చెవులుపిండి వసూలుచేస్తేసరి."

"అసలు తప్పెవరిది ?"

"డ్రైవరుదే."

"సైకిలుకూడా రాష్‌గానే తొక్కు-తున్నాడులే."

"అబ్బ ... ఈ కుర్రాళ్ళకి ఇంత మిడిసిపాటు దేనికి ? ఏదో మునిగిపోయినట్లు !"

"కుర్రాళ్ళు కుర్రాళ్ళా ఈ కాలం !"

"లైటు లేదుట !"

"మరి కానిస్టేబులు వూరుకున్నాడూ !"

"లైటు ఉందండీ !"

"కానిస్టేబుల్ పరాకు చిత్తగిస్తున్నారు కాబోలు."

"అసలు డ్రైవరు సిగ్నలివ్వలేదుట !"

"కారెవరిదీ ?"

"ఏమో !"

"హారన్‌కూడా కొట్టలేదుటండీ."

"సైకిలు రాంగుసైడు నుండి వచ్చిందిట."

"సైకిలుకి బెల్లుందా ?"

"ఔనౌను. బెల్ కొట్టలేదంటున్నారు."

"బెల్ కొట్టాల్సిన అవసరం లేదండీ !"

"ఐసీ !"

"నాకు రూల్సు తెలుసు. అయాం ఇన్ ది బార్."

"ఐ విట్‌నెస్ ఎవరో ?"

"డ్రైవరుదగ్గర స్టేటుమెంటు తీసుకోరే."

"డ్రైవరు తప్పేంలేదండీ."

"ఓహో, ఇంకెవరిదిట ?"

"నేనూ ఓకారు ఓనర్నే, నాకూ తెలుసునండోయ్."

దెబ్బతగిలిన యువకుడికికాస్త వూపిరాడేటట్లు దూరంగా సర్దుకోమని విశ్వనాథం జనాన్ని ఎంత వేడుకొన్నా, వాళ్ళింకా సానుభూతి చూపించడానికి చుట్టుముట్టి అతని మాటల్ని పెడ చెవిని పెట్టటంతో కానిస్టేబుల్ కొంత బలప్రయోగంచేయక తప్పలేదు. తనులేని సమయంలో యాక్సిడెంట్ జరిగి, తన ఉద్యోగానికి ప్రమాదంకలిగే పరిస్థితి ఏర్పడటంవల్ల అసలే అతనికి కోపంగావుంది. చికాకుతో అడిగాడు.

"ఎవరిదండీ ఈ కారు ?"

"మాదే !" అన్నాడు యువకుడు.

"అంటే ?"

"నా పేరు మూర్తి. ఎడ్రసు కావాలంటే ఇదిగో."

ఓ కార్డు జేబులోనుంచి తీసి యిచ్చాడు అతను. మాట్లాడకుండా ఆ కార్డు తీసుకుని ఓసారి చూసి నోట్ బుక్ లో పెట్టుకున్నాడు పోలీసు జవాను.

"మీరేనా కారు డ్రైవ్ చేసింది ?"

మూర్తి తటపటాయించాడు. సమయానికి డ్రైవరును వెంట తెచ్చుకోనందుకు విచారించాడు. శశిరేఖమీద అతనికి చిరుకోపం కలిగింది. వద్దన్నకొద్దీ డ్రైవ్ చేస్తానని పట్టుపట్టింది. ఈ అనర్థం కలిగింది. అతనేమీ మాట్లాడకపోయేసరికి కాన్ స్టేబుల్ రెట్టించి అడిగాడు.

శశిరేఖముఖం ఎర్రబడింది.

"నేనే" అందామని ప్రయత్నించింది కానీ, ఈ ప్రమాదం జరుగటంవల్ల ఆమె శక్తులన్నీ ఉడిగిపోయినట్లయింది. పెదవిదాటి మాట బయటకు రాలేదు.

"మీ డ్రైవింగు లైసెన్సు చూపించండి."

మూర్తిముఖం కళ తప్పింది. ఎన్నాళ్ళనుంచో డ్రయివింగు నేర్చుకోవాలని ప్రయత్నించి వదిలెయ్యటమే కానీ, అది సాధించిలేకపోయాడు. తన బద్ధకానికి తగిన ప్రతిఫలం యిప్పుడు అనుభవిస్తున్నాడు.

"డ్రైవ్ చేసింది మా శశిరేఖ, నేను కాదు." అని స్పష్టంగా అన్నాడు. పోలీసు కానిస్టేబులు ముఖంలో కొంచెం ఆశ్చర్యం ద్యోతకమయింది.

"అంటే వీరేనా ?"

GUPTA CIRCULATING LIBRARY
33/3, SAMPIGE ROAD, MALLESWARAM
BANGALORE-3.

తలూపాడు మూర్తి. షాక్ నించి ఇంకా తేరుకోక పోవటంవల్లా, ఈ పోలీసు ఉపద్రవంవల్లా ఆమె తేజోవిహీన మైనముఖంతో మూర్తివైపూ, కానిస్టేబిల్ వైపూ చూసి వణికే చేతుల్తో తన డ్రైవింగు లైసెన్సు తీసి చూపించింది.

నేరం ఒక స్త్రీమీద మోపవలసి రావటంతో కాన్ స్టేబిల్ కోపం లోలోపలే చాలవరకు అణచుకున్నాడు. అయినా ఇంతగొడవ జరగటానికి ఆమె కారణం కావటంవల్ల విసుగ్గా అన్నాడు.

"అంత అజాగ్రత్తగా కారు నడిపితే ఎలాగండి? మనుషులు బతకాలా అక్కర్లేదా?"

అవమానంతో శశిరేఖ ముఖం దించుకుంది. మూర్తి బయటికి ఏమీ అనలేక కాన్ స్టేబిల్ మీద మనసులో ధాంధూం చేయసాగాడు.

"వారిదేం తప్పులేదండి, తప్పంతా నాదే."

హీనస్వరంతో ఈమాట వినిపించేసరికి ఆ దిక్కుకి అందరూ తిరిగారు.

దుస్తులన్నీ దుమ్ముపట్టి, ముఖమంతా మలినమై, ఎర్రచారలతో, నీటిబిందువులతో జుగుప్సాకరంగా ఉన్నా, అతని కనుముక్కుతీరులోని ఆకర్షణ అందరి దృష్టుల్నీ ఆకట్టింది.

అతని సౌమ్యతని లోలోపల మెచ్చుకుంది శశిరేఖ.

"వారు హారన్ కొడుతూ ఉన్నా, నేనే కళవళపడి రాంగుసైడ్ నించి వచ్చి వారికి ఇబ్బంది కలిగించాను."

మూర్తి విస్ఫారిత నేత్రాలతో అతనివైపుచూశాడు.

శశిరేఖ తలెత్తి అతని వదనం విస్మయంతో సునిశితంగా చూసింది. ఎవరీవ్యక్తి? ఎందుకలా అబద్ధాలు చెబుతాడు? తను హారన్ కొట్టలేదు. అతడు రాంగుసైడ్‌నించి రానూ లేదు. తనే మలుపు సరిగాతిప్పలేక పోయింది. చేతకాక కాదు. పరధ్యానంలో ఉండి పొరపాటు చేసింది. ఆవ్యక్తి లేచి నుంచున్నాడు. గట్టిగా వూపిరిపీల్చి ఒదుల్తూ ఓసారి గుండె మీద చెయ్యివేసి అదుముకున్నాడు. ముక్కునుంచి కొంచెం రక్తం చిమ్మింది.

విశ్వనాథం గుడ్డకోసం వెతికాడు.

మూర్తి కారులోకి చూశాడు.

శశిరేఖ వెంటనే నిస్సంకోచంగా తన చీరకొంగు పర్రున చింపి విశ్వనాథంకి ఇచ్చింది.

అదిచూసిన జనమంతా నోరు తెరిచిచూశారు. మూర్తి అర్థంకాని చూపులు ఆమెమీద ప్రసరించాడు. ఆవ్యక్తి మనసులో కృతజ్ఞత చెప్పుకున్నాడు.

విశ్వనాథం ప్రథమ చికిత్స చేశాడు. "చూడండీ అదే మా ఇల్లు. కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకుని కొంచెం స్వస్థత కలగగానే వెడుదువుగాని, రండి. మీరూ రండి మూర్తిగారూ, శశిరేఖగారూ! కాన్‌స్టేబిల్, ఏమైనా అడగాలిసిన ప్రశ్నలుంటే అక్కడే అడగవచ్చు, నువ్వుకూడారా." అందర్నీ ఆహ్వానించాడు విశ్వనాథం.

ఆ ఆహ్వానం అందరికంటె శశిరేఖకి ఆనందదాయకమైంది. జనంమధ్య నేరస్థురాలిగా నిలబడి దెబ్బతిన్న

అభిమానంతో ఆమె కుంగిపోయింది. మరికొంచెంసేపు ఆపరిస్థితిలో ఉంటే మూర్ఛవచ్చే పర్యంత మవుతుందని ఆమెకి తెలుసు. ఆమె వెంటనే అంగీకార సూచకంగా అడుగు ముందుకి వేసేసరికి మూర్తికి ఆమెను అనుసరించక తప్పలేదు. కానిస్టేబిల్‌కి మాత్రం ఆ కారు అక్కడినించి ఎంతత్వరగా వెళ్లితే అంత మంచిదని ఉంది. ఇన్స్పెక్టర్‌కి ఈ కబురు తెలిస్తే వచ్చి విరుచుకుపడతాడు. అదృష్టవశాత్తూ పెద్ద ప్రమాదం ఏమీ జరగలేదు. లేకపోతే తను పెద్ద దెబ్బతినేవాడు.

"కారు ఇక్కడనించి త్వరగా తీస్తే మంచిది సార్." అన్నాడు.

"పక్కగానే ఉందిగా, ఇప్పుడే వస్తాములే." అన్నాడు విశ్వనాథం. చేసేదిలేక కానిస్టేబిల్ మాట్లాడకుండా జారుకున్నాడు.

అందర్నీ ఇంట్లోకి ప్రవేశపెట్టి, దెబ్బతగిలిన వ్యక్తిని మంచంమీద పడుకోబెట్టి, కిటికీ తలుపులన్నీ తీశాడు విశ్వనాథం. ఉక్కగా ఉంది అంటూ విశ్వనాథం విసనకర్ర తీసుకొని కుర్చీ మంచందగ్గరకి లాక్కుని విసరటం ప్రారంభించాడు. ఆవ్యక్తి వద్దంటూనే ఉన్నాడు. ఇంతలో శశిశేఖ విసనకర్ర లాక్కుంది. అతను మొహమాటపడ్డాడు.

"మీరు అతిథులు" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"పరవాలేదు. చేసిన తప్పుకి ఈమాత్రం సేవైనా చేస్తే నామనసుకి ఊరటగా ఉంటుంది" అంది.

మూర్తి ముఖం ముడుచుకున్నాడు. అతని ముఖం మీద స్వేదబిందువులు చేరాయి. జేబురుమాలతో తుడుచు కోటం మర్చిపోయాడు. పరాగ్గా లేచి నుంచున్నాడు.

"ఎక్కడికి ?" అన్నాడు విశ్వనాథం.

మూర్తి అతనివైపు తేరిపార చూసి వెంటనే తెలివి తెచ్చుకుని మళ్లీ కుర్చున్నాడు.

"ఉక్కగా ఉందా ?"

"ఆ...అవునండీ" అన్నాడు సమాధానం అందుకుని మూర్తి.

"పోనీ వసారాలో కూర్చుందామా ?"

"అలాగే" అని లేవబోయి మళ్లీ ఓక్షణం ఆలోచించి శశిరేఖవైపు చిరాగ్గా చూసి, "ఎందుకులెండి, ఇక్కడే కూర్చుందాం" అన్నాడు మూర్తి.

విశ్వనాథం కుర్చీలో జేరగిలబడుతూ సిగరెట్ తీసుకుని మూర్తికి అందించాడు. అతను అలవాటు లేదన్నాడు. విశ్వనాథం తాపీగా సిగరెట్ వెలిగించి మూర్తివైపు చూసి "అసలీ ప్రమాదం ఎలా జరిగిందండీ ?" అన్నాడు.

"చేతకాని డ్రైవింగు" అన్నాడు కటువుగా మూర్తి.

కంఠస్వరంలోని ఆ కాఠిన్యానికి ఉలిక్కిపడి తలెత్తి మూర్తివైపుచూసి ముఖం చిట్లించుకుంది శశిరేఖ. విశ్వనాథం కూడా కొంచెం ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

శశిరేఖ తన వైపు చూసిన చూపులోని భావాన్ని గ్రహించి మూర్తి కొంచెం పశ్చాత్తాప పడ్డాడు. అయితే ఆమె ముఖం చిట్లించుకోటంతో అతనికి కోపం వచ్చింది.

"అనుభవం లేదా ?"

"అనుభవం ఉంటే అలా ఎందుకు జరుగుతుంది ?"

శశిరేఖ ముఖం చిన్నబుచ్చుకుంది.

"డ్రైవింగు రానివాళ్ళకి వచ్చినవాళ్ళని చూస్తే అలాగే ఉంటుంది."

"డ్రైవింగు రానివాళ్ళకి అరెస్టయే భయం లేదుగా."

శశిరేఖ ముఖంలో అసహ్యం తాండవించింది. అయితే అరెస్టవుతాడనే భయంతోనన్నమాట మూర్తి తనని ఆదుకోటానికి ప్రయత్నించలేదు. తామిద్దరూ కారునించి దిగినప్పుడు ఎవరూ చూసిన జ్ఞాపకంలేదుతనకి. మూర్తి నేరం తమబుజాల మీద వేసుకుంటాడని ఒకక్షణం తను ఆశించింది. కోరుకుంది. మూర్తిని కష్టాలపాలు చేయాలనికాదు. కానిఅతనికాదర్పమూ, అధికారమూ ఉన్నాయని, అతని హృదయవైశాల్యం తాను ప్రత్యక్షంగా అనుభూతిపొందాలనీ, ఆ ఔన్నత్యాన్నీ, అనురాగాన్నీ ప్రేమగా స్మరించుకుంటూ జీవితసాఫల్యం అనుభవించాలనీ తన మనసులో కోరికలు స్పష్టాస్పష్టంగా కలిగాయి. అయితే మూర్తి తను ఆశించిన విధంగా జవాబు చెప్పినప్పుడు అతనికా ఊహ ఒకవేళ తట్టలేదేమోనని సరిపెట్టుకుంది. కాని ఇప్పుడు హృదయంలో నిప్పురగులుకుంది. మూర్తి ఇంత స్వార్థంతో ప్రవర్తిస్తాడని తను అనుకోలేదు. జనంమధ్య నేరస్థురాలిగా తను నిలబడ్డ సమయంలో

మూర్తి ఏమీ చేయలేకపోయాడు. ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. కాని స్థలంకానిస్థలం కావటంవల్ల లోపలే అణచుకుంది.

మూర్తికూడా మాట జారింతరవాత నాలికకొరుక్కున్నాడు. కాని ఏం చేస్తాడు ? కోపంలో శశిరేఖ మరో విధంగా అర్థచేసుకుందేమో ! ఆమెని బాధపెట్టాలని తనకేమీలేదు. కాని ఆమె బాధపడుతూనే ఉంది.

"అరెస్టవుతానని భయపడే పిరికిదాన్నికాను." ముభావంగాఅంది శశిరేఖ. తనసంభాషణ కలిగించిన ఫలితం విశ్వనాథం కనిపెట్టకపోలేదు. మాట తప్పించటం మంచిదని, సమర్థిస్తున్నట్టు అన్నాడు.

"అన్నప్పుడల్లా మన క్రైం అవుతుందా ఏమిటి లెండి. అయినా హారన్ సౌండ్ చేస్తే బాగుండిపోయేది."

"ఆ తప్పు నాదేలెండి విశ్వనాథంగారూ." శశిరేఖని అనునయించేప్రయత్నంలో అన్నాడు మూర్తి.

"ఏం ?"

"సమయానికి ఓ రేడియోవార్త చెవినిపడ్డది. సోవియట్ రాకెట్ చంద్రమండలం చేరిందట."

"అవునవును" అన్నాడు విశ్వనాథం, ఆవార్త విన్న వెంటనే తన భావపరంపర ఏవిధంగా మొదలై ఎలా అకస్మాత్తుగా అంతమైందీ జ్ఞాపకం చేసుకుంటూ.

"నేను సైంటిస్టుని విశ్వనాథంగారూ. సైంటిస్టు ఆవార్తకి ఎలా ఉప్పొంగిపోతాడో వూహించుకోండి.

శశిరేఖతో ఆ విషయం ముచ్చటిస్తూ ఆమెకి పరాకు కలగచేసి పరోక్షంగా ఈ ప్రమాదానికి నేను కారణమయ్యాను.”

ఇంకానయం! అంతమాత్రమైనా అన్నాడు! తనని అనునయించాలని ప్రయత్నం కాబోలు. హృదయానికి తగిలిన గాయం అంత సులభంగా మానదని తెలీదు కాబోలు. తను పరాకుగా ఉండటానికి కారణం మూర్తి మాట్లాడటం కాదు. అతని మాటలు తన చెవిని దూరనేలేదు. తనేమీ జవాబివ్వక పోవడంవల్ల ఆవిషయం అతనికే స్పష్టమై ఉండాలి. పాపం, ప్రమాదం లేకపోతే ఇతర్ల తప్పుల్ని తన నెత్తిన వేసుకోటానికి మూర్తి కూడా సిద్ధమే!

“లేనిపోని బాధ్యతల్ని నెత్తిన వేసుకోటం ఎందుకు?” అందామె వ్యంగ్యం స్పష్టంగా అందరికి అర్థమయేలా.

“ఉన్న సంగతి చెప్పాను.” అన్నాడు మూర్తి, దెబ్బ తిన్న అహంతో. లేనిపోని బాధ్యతలట!

“మీరు మాట్లాడిం దేమిటో నేనసలు వినలేదు.”

“మరి?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు మూర్తి.

శశిరేఖ మాట్లాడలేదు. అదే సమయంలో కొత్త మనుష్యులమధ్య తను క్లిష్ట పరిస్థితిలో ఉన్నదనే విషయం గుర్తుకు వచ్చింది. తను అలా మాట్లాడుతుంటే వాళ్ళేమను కుంటున్నారో అనే భావనకలిగి ఆమె ముఖం ఎర్రబారింది. మూర్తి అనే ప్రతిమాటా ఆమెని ఎందుకో రెచ్చగొడుతోంది. వాళ్ళిద్దరిమధ్యా ఏవో పొరపొచ్చాలు అకస్మాత్తుగా ఏర్పడ్డాయని విశ్వనాథం గమనించాడు. మూర్తి తమాషాగా

అన్నమాటలకే ఆమె అలా ఉడుక్కోవటం విశ్వనాథంకి ఆశ్చర్యంగా ఉంది.

ఎవరూ మాట్లాడకపోవటంతో నిశ్శబ్దం అందరి మనసుల్లో ఏవేవో ఆలోచనల్ని సృష్టిస్తోంది.

వాతావరణం అసహజంగా మారి దుర్భరం కాసాగింది. మూర్తికి క్షణాలు గంటలుగా మారిపోతున్నట్టని పించినై. ఆ నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక అన్నాడు.

"మనిషి త్వరలో చంద్రమండలం చేరతాడని నాకు నమ్మకం ఉంది." విశ్వనాథం ఏకీభవిస్తున్నట్లుగా తల వూపాడు.

శశిరేఖ పెదవులమీద సంతోషంలేని చిరునవ్వొకటి విరిసింది. ఆమె పెదవులు బిగబట్టుకుంది. ఒట్టి సైంటిస్టు. విశ్వ విద్యాలయం వాళ్ళు పరీక్షచేసి ఎం. ఎస్. సి. డిగ్రీ ఇచ్చారు. ఫస్టుక్లాసు. అవును. ఇంకేం క్లాసువస్తుంది మరి! అతని నర నరాల్లో సైన్సు ఉంది. ఇప్పుడిప్పుడే తను అతని ఎనలైజు చేస్తోంది. కొంపతీసి తనూ సైంటిస్టే కాబోటం లేదుగదా! అసాధ్యం! తనెప్పటికి అతనిలా మానసిక యంత్రంలా తయారుకాలేదు. కాని, కాని... తనెప్పుడూ ఇలా ఆలో చించి ఎరగదు. ఏవేవో ఆలోచనలు ముసురుకుంటున్నాయి. శరత్పూర్ణిమనాడు పూర్ణచంద్రబింబం హృదయాన్ని ఆనంద తరంగితం చేస్తున్న సమయంలో "శశిరేఖా" అని మృదు వుగా పిలిచిన మూర్తిని తన్మయత్వంలో క్రీగంట చూస్తే, "చంద్రుడిలో ఆ మచ్చ లేమిటో తెలుసా, కొండలు_" అన్నాడు. కొండ శిఖరంమీదినుంచి ఒకసారిగా అగాథం

లోకి పడినట్టయింది. కాని మనసుని సరిపెట్టుకుంది. ఇవాళ...! కారు డ్రైవ్ చేస్తున్నప్పుడు రేడియోవార్త వినగానే మనసు ఎందుకో వికలమైంది. ఏదో అందని ఆదర్శంలా చంద్రబింబం మబ్బులతో దోబూచులాడుతుంటే, ఆ తెలి మబ్బులో మబ్బుగా తేలిపోతూ చంద్రబింబాన్ని అందుకోవాలని కలలుకనేది. కాని అదేసాధ్యమైతే—? కటిక నిజమేదో స్ఫటికంలా మెరుస్తూ బాకుల ఝుళిపించింది. సమస్తమూ శూన్యంగా కనిపించింది.

అంతే, ప్రమాదం జరిగిపోయింది.

జరిగిన ప్రమాదం తలుచుకుని శశిరేఖ మళ్ళీ ఒకసారి ఒణికింది. అదృష్టవశాత్తూ ఘోరమేమీ జరగలేదు. జాలిగా అతని క్షతగాత్రం చూసింది. వద్దనుకుంటూనే అతని కళ్ళలోకి చూసింది. అతనూ అదే సమయంలో ఆమెవైపు చూశాడు. కళ్ళలోని చెమ్మ అతన్ని కలవరపెట్టింది. శశిరేఖ కళ్ళని తిప్పుకుంది. మూర్తి ఇదంతా గమనిస్తూనే ఉన్నాడు. అసహనంతో కుర్చీలో అటూ ఇటూ కదిలాడు. గుండెల్లో ఏదో బాధ కలిగింది. పట్టలేని ఉక్రోషంతో తనవైపు చూస్తూ అన్నాడు.

"అన్నట్టు మీ పేరేమిటి మిస్టర్?"

అతని గొంతులోని కర్కశత్వానికి అతనికే ఆశ్చర్యం వేసింది.

"భాస్కరరావు."

పేరులోని భాస్కర శబ్దం మూర్తికి బొత్తిగా నచ్చలేదు. కసిగా అన్నాడు.

"కనీసం మీరయినా బెల్ మోగించి వుంటే ఈ అవస్త తప్పేది."

అంత నిర్మొగమాటంగా, కటువుగా అనాలని తన ఉద్దేశ్యం కాకపోయినప్పటికీ ఆమాటలు అలా ధ్వనించాయి.

భాస్కరరావు శాంతంగా మూర్తి వైపూ, శశిరేఖ వైపూ చూసి, అన్నాడు.

"నా కేమయినా ఫరవాలేదు. ఏకాకిని. అందులోనూ వేదాంతిని. మీకు కష్టం కలిగించాననే బాధ."

శశిరేఖ అతనివైపు ప్రశాంతంగా చూచి, మూర్తిని మందలిస్తున్నట్లుగా అతనివైపు ముఖం తిప్పింది. ఆచూపులో "ఆమాత్రం సంస్కారం నీకు లేకపోయింది" అనే ఎత్తి పొడుపు స్పష్టంగా గమనించాడు మూర్తి.

విశ్వనాథం ప్రేక్షకుడిగా చూస్తూ సంభాషణలో కలగ చేసుకోలేదు. నిశ్శబ్దాన్ని భగ్నం చేస్తూ భాస్కరరావు మళ్ళీ అన్నాడు.

"ఎప్పుడూ ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉండటం అలవాటయి పోయింది. అందులో చంద్రగ్రహం మీద మానవుడు అధి కారం చేయబోతున్నాడనే సరికి ఏవేవో ఆలోచనలు ఉక్కిరి బిక్కిరి చేశాయి. లేకపోతే తగుజాగ్రత్తలో ఉండేవాణ్ణే. అన్నట్లు చూశారూ, మనిషిదేముంది అంతా గ్రహబలం అంటారుకదా మనవాళ్లు. చివరకు మనిషే గ్రహాలను అదు పులో పెడుతున్నాడు. నాకు తెలుసు, ఇలాంటి రోజు వస్తుందని. ఇంకా దేవుడూ, దయ్యం ఏమిటండీ!"

విశ్వనాథం తల పంకించాడు.

శశిరేఖ మనసులో ఏదో తర్కిస్తోంది.

ఏ విషయం గురించీ ఆలోచించటం అలవాటులేని శశిరేఖ ఆలోచనామగ్న కావటం చూసి, అణచుకోలేని అసహనంతో మూర్తి కుర్చీలోనుండి లేచి, నిలబడి విసుగ్గా అన్నాడు.

"ఈ శుష్కవేదాంతాన్ని తర్కిస్తూంటే కాలం గడిచిపోతూంది. క్షమించండి విశ్వనాథంగారూ! మాకు సెలవిప్పించండి."

మూర్తి వైఖరి శశిరేఖ కేమీ నచ్చలేదు.

"ఇంట్లో ఎవరూ లేరు. లేకపోతే భోజనం చెయ్యకుండా మిమ్మల్ని పోనిచ్చేవాడిని కాదు. కనీసం కాస్త కాఫీ అయినా, తీసుకుపోదురుగాని. కాసేపు కూర్చోండి. ఇప్పుడే ఆర్డరిచ్చి వస్తాను. దగ్గరలోనే హోటలుంది." అని వాళ్ళ అనుమతికోసం నిరీక్షించకుండానే విశ్వనాథం త్వరత్వరగా గది బయటకు అడుగువేశాడు. ఒక్క క్షణం తటపటాయించి, మూర్తి అతన్ని అనుసరిస్తూ, "నేనూ వస్తా పదండీ" అన్నాడు.

హోటలుకు వెళ్ళే దారిలో విశ్వనాథం అడిగాడు.

"సొంత విషయాలలో జోక్యం కలిగించుకుంటున్నానని అనుకోకండి. ఆమె మీ కేమవుతుంది?"

"దగ్గర సంబంధమే ఏర్పడబోతుంది. ఆమె నాకు కాబోయే భార్య."

"ఓ అలాగా ! శుభం !"

"బి. ఏ., చదువుతోంది. లిటరేచర్. సెలవులకివచ్చింది. మేనరికం లెండి."

"అలాగా ! సంతోషం !"

"కాని ప్రమాదం జరిగినప్పటినుండి ఆమె మనసు మనసులో లేదు. విశ్వనాథంగారూ! మీతో ఎక్కువ పరిచయం లేకపోయినప్పటికీ, మీరు నాకు ఆప్తమిత్రులుగా భావించుకుంటున్నాను. ఒక విషయం చెబుతున్నాను. ఆమెకు నామీద ఎందుకో కోపంగా ఉందని గ్రహించాను. ఈ ప్రమాదం జరిగినప్పటినుండీ నా ప్రవర్తనలో ఏమైనా లోపం కనుపిస్తోందా మీకు?"

విశ్వనాథంకు ఏం జవాబివ్వాలో తెలియలేదు. ఆలోచిస్తూ ఫూరుకున్నాడు.

"ఏమైనప్పటికీ దయచేసి మీరో చిన్న సహాయం చెయ్యాలి విశ్వనాథం గారూ."

"నేనా ! ఏం సహాయం ?"

"అజాగ్రత్తగా కారు నడిపినందుకు పోలీసువారు కేసు పెడితే, కారు నడిపింది నేనని బుకాయిస్తాను. లైసెన్సు లేకుండా డ్రైవ్ చేసినందుకు కూడా శిక్షపడితే పడనివ్వండి. సంతోషంగా స్వీకరిస్తాను. ఆమెకు కోర్టుబాధ లేకుండా చూడటం నా కర్తవ్యం. కాని మీరు నాకు అనుకూలంగా సాక్ష్యం చెప్పాలి. అంటే నేనే డ్రయివ్ చేశానని."

విశ్వనాథం చిరునవ్వుతో అతని ముఖం తేరిపార చూచాడు. కానీ ఏమీ మాట్లాడలేదు. మూర్తి కూడా

మరేమీ అనలేదు. విశ్వనాథం కాఫీ ఆర్డరిచ్చాడు. ఇద్దరూ కలిసి విశ్వనాథం ఇంటికి తిరిగి వస్తూండగా, పోలీసు కానిస్టేబులు కనుపించి, విశ్వనాథానికి ప్రప్రథమంగా నమస్కారం చేశాడు. ఎప్పుడూలేని ఈ ఆచారానికి అతడు మొదట తెల్లపోయినా, వెనువెంటనే సంగతి గ్రహించి చిరునవ్వు నవ్వాడు.

మూర్తి, విశ్వనాథం, ఇంటి వసారాలోకి ప్రవేశిస్తూండగా, వాళ్లేమాత్రమూ వూహించలేని సంఘటన జరిగింది. రోషకషాయిత నేత్రాలతో చలించే పెదవులతో వడిగా గదిలోనుండి బయటకు వచ్చి శశిరేఖ చరచరా కారువైపు నడిచిపోయింది.

మూర్తి, విశ్వనాథం స్తంభీభూతులైనారు.

ఒక్కక్షణం వరకు మూర్తి జరిగింది అర్థం చేసుకోలేక పోయాడు. శశిరేఖ డ్రైవింగు సీటులో కూర్చుని రపీమని తలుపు వేసిన ధ్వనికి అతను మేల్కొని చప్పున కారుదగ్గరకు పరుగెత్తాడు.

కాని మూర్తి వెళ్లేలోగానే కారు ముందుకు దూసుకుపోయింది.

విశ్వనాథంకి ఇదేమీ అర్థంకాక, భాస్కరరావును అడగాలని లోపలకు అడుగుపెట్టి "ఏం జరిగింది?" అంటూ భాస్కరరావు వైపు చూసి, అదిరిపడ్డాడు.

భాస్కరరావు మంచంమీదలేడు. నుంచుని ఉన్నాడు. ముక్కుపుటాలనుండి రక్తం ప్రవహిస్తూంది. మనిషి ఊగిపోతూ ఆసరాగా కుర్చీ పట్టుకుని నిలబడ్డాడు.

"మీవంటి పెద్దమనుష్యులు అబద్ధపు సాక్ష్యం ఎప్పుడూ చెప్పరు. నాకు తెలుసు," అన్నా డతను ఆయాసంగా.

"ఏం జరిగింది?" అన్నాడు మళ్ళీ మూర్తి, జరిగిం దేమిటో అర్థం చేసుకోలేక.

భాస్కరరావేమీ జవాబివ్వలేదు. గది బయటకు నడువసాగాడు.

"ఎక్కడికండీ ?" అన్నాడు విశ్వనాథం.

"పోలీసుస్టేషనుకి." అని ముక్తసరిగా అనేసి గబగబా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు భాస్కరరావు.

అప్రతిభుడయిన విశ్వనాథం తెప్పరిల్లి వసారాలోకి వచ్చి తాపీగా సిగరెట్ తీసి వెలిగించి, గుప్పున పొగ వదలి దూరమవుతున్న భాస్కరరావువైపు విస్మయంతో చూడ సాగాడు.

GUPTA CIRCULATING LIBRARY
33/3, SAMPIGE ROAD, MALLESWARAM
BANGALORE-3.

కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం